



Latvijas Republikas tiesībsargs

Baznīcas iela 25, Rīga, LV-1010, tālr.: 67686768, e-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv, www.tiesibsargs.lv

ATZINUMS pārbaudes lietā Nr.2020-24-4C Rīgā

2020.gada 19.augustā

Nr. 6-6/21
Personai A.B.

Par personas ar garīga rakstura traucējumiem tiesībām uz pieeju tiesai

Tiesībsargs, pamatojoties uz *A.B.* iesniegumu (reģistrēts 15.05.2020. ar Nr.606), 11.06.2020. ierosināja pārbaudes lietu Nr.2020-24-4C par iespējamu *A.B.* tēva *D.C.* cilvēktiesību – pieeju tiesai nepamatotu ierobežojumu.

Pārbaudes lietas ietvaros tika analizēti *A.B.* kā personas, kura pārstāv *D.C.* tiesības un intereses, iesniegtie dokumenti, kā arī pieprasīts viedoklis no Augstākās tiesas par Civilprocesa likuma 85.panta ceturrtās daļas piemērošanas praksi. Izvērtējot lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus sniedzu sekojošu atzinumu.

No iesnieguma un tam pievienotajiem dokumentiem izriet, ka *D.C.* civillietā Nr.C69330819 ar Kurzemes rajona tiesas 28.11.2019. spriedumu ir noteikts rīcībspējas ierobežojums šādās jomās: maksājumu izdarīšanā, darījumu slēgšanā, rīcībā ar mantu un tās pārvaldību, komercdarbības un saimnieciskās darbības veikšanā. Minēto darbību veikšanā aizgādnis rīkojas patstāvīgi. Ar (*pilsētas nosaukums*) novada bāriņtiesas 08.01.2020. lēmumu Nr.1-6/3 Jūs esat iecelts par sava tēva aizgādni ar tiesībām viņa interesēs rīkoties pastāvīgi Kurzemes rajona tiesas 28.11.2019. spriedumā noteiktajās jomās.

Esat norādījis, ka *D.C.* vārdā kā viņa likumīgais aizgādnis 27.03.2020. vērsāties Kurzemes rajona tiesā ar prasības pieteikumu pret Akciju sabiedrību “X” par Jūsu tēvam nodarīto zaudējumu piedziņu. No Jūsu sniegtās informācijas izriet, ka konkrētā sabiedrība, iespējams, pret Jūsu tēvu pieļāvusi noziedzīgu nodarījumu, slēdzot 2018.gadā konkrētus civiltiesiskus darījumus (īpašuma atsavināšana), izmantojusi viņa veselības stāvokli, nespēju saprast savu rīcību. Kriminālprocesa ietvaros *D.C.* tika veikta tiesu psihiatriskā ekspertīze, kuras atzinumā eksperts atzinis, ka noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī *D.C.* nevarēja saprast savu darbību un vadīt to, nav spējīgs saprast pret viņu izdarīto darbību raksturu un nozīmi. Konkrētais atzinums izmantots kā pierādījums civillietā Nr.C69330819.

Savukārt, izvērtējot darījumus, konstatējāt apstākļus, kas Jūsu ieskatā bija par pamatu šādas prasības celšanai tieši par *D.C.* kā personai ar garīga rakstura traucējumiem nodarītajiem zaudējumiem. Lai gan tiesībsargam neesat sniedzis informāciju par kriminālprocesa, kuras ietvaros *D.C.* tika nozīmēta un veikta ekspertīze, virzību un pieņemtajiem lēmumiem, norādāms, ka vērsšanās tiesā civiltiesiskā kārtā ir uzskatāms par alternatīvu personu tiesību aizsardzības mehānismu.

Ievērojot minēto būtiski uzsvērt, ka no cilvēktiesību prizmas raugoties, tiesiskās aizsardzības līdzeklim, jo īpaši attiecībā uz personām ar invaliditāti – personām ar garīga rakstura traucējumiem, ir jābūt “efektīvam” praksē un tiesiskā ziņā. Ļoti svarīgi, lai potenciāli cietušajām mazaizsargātām personām, kurām ir ierobežotas iespējas sevi pārstāvēt vai aizstāvēt, tiktu nodrošināta gan atbilstoša pārstāvība, gan pieejama efektīva juridiskā palīdzība, lai varētu tikt realizētas konkrētas aizsardzības vajadzības, izmantojot dažādus personai pieejamos tiesību aizsardzības līdzekļus.

Kurzemes rajona tiesas tiesnese I.Pūce ar savu 03.04.2020. lēmumu atteica pieņemt iesniegto pieteikumu, kā arī norādījusi, ka šis lēmums nav apstrīdams. No minētā lēmuma izriet, ka tiesnese, vērtējot Jūsu iesniegto pieteikumu un tam pievienotos dokumentus par rīcībspējas ierobežojuma apjomu un Jūs kā aizgādņa iecelšanu, konstatējusi, ka Jūsu tēvam kā prasītājam ir ierobežota rīcībspēja: darījumu slēgšanā, rīcībā ar mantu un tās pārvaldību, komercdarbības un saimnieciskās darbības veikšanā, taču pārstāvībai tiesā, valsts un pašvaldību iestādēs, finanšu institūcijās, medicīnas un ārstniecības iestādēs rīcībspēja nav ierobežota. Secīgi, tiesneses ieskatā, prasības pieteikumu paraksta pats prasītājs vai viņa pilnvarota persona. Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 132.panta pirmās daļas 10.punktu, tiesnese atteikusi pieņemt pieteikumu, jo tam nav pievienota pilnvara vai cits dokuments, kas apliecina pārstāvja pilnvarojumu celt prasību tiesā. Kā arī lēmumā norādīts, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 132.pantu trešo daļu lēmums nav pārsūdzams. Par minēto lēmumu tomēr iesniedzāt blakus sūdzību, savukārt ar Kurzemes rajona tiesas tiesneses I.Pūces 24.04.2020. lēmumu, norādot, ka konkrētajā gadījumā Civilprocesa likuma 132.panta trešā daļa neparedz lēmuma pārsūdzēšanu, atteikts pieņemt Jūsu blakus sūdzību.

Iesniegumā esat paudis neizpratni par tiesneses pieņemtajiem nolēmumiem, kas Jūsu ieskatā ir nepamatoti un pretēji likuma jēgai, kā rezultātā ir liegtas Jūsu tēva Satversmes 92.pantā un Civilprocesa likuma 1.panta pirmajā daļā garantētās tiesības uz taisnīgu tiesu, jo viņš sava veselības stāvokļa dēļ patstāvīgi nespēj vērsties tiesā, turklāt nevar arī nevienu pilnvarot, savukārt Jums kā viņa aizgādņim viņa interesēs pieeja tiesai ir liegta.

Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk - Satversme) 92.panta pirmais teikums nosaka: „*Ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā.*” Tiesības uz taisnīgu tiesu ir vienas no būtiskākajām pamattiesībām, jo no šo tiesību pienācīgas nodrošināšanas lielā mērā ir atkarīga pārējo cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzība. Turklāt tiesības uz tiesas pieejamību (tiesības uz objektīvām, saprātīgām iespējām nepieciešamības gadījumā vērsties tiesā) ir viens no būtiskākajiem taisnīgas tiesas elementiem. Iztrūkstot šim elementam vai tam esot neefektīvam, bezjēdzīgas kļūst pārējās no tiesībām uz taisnīgu tiesu izrietošās garantijas, jo persona nevar tās izmantot, ja tai nav iespējams vērsties tiesā.¹

Saistībā ar Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta 1.punktu Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir norādījusi, ka lietās, kurās ir iesaistīta garīgi slima persona, valsts tiesām ir jābūt zināmai rīcības brīvībai. Piemēram, tās var veikt attiecīgus procesuālos pasākumus, lai nodrošinātu labu tiesvedību, attiecīgās veselības aizsardzību u.t.t. Tomēr šādi pasākumi nedrīkst ietekmēt Konvencijas 6.pantā garantēto iesniedzēja tiesību uz taisnīgu tiesu pašu būtību.²

ANO Konvencijas 13.panta 1.punkts paredz, ka „*dalībvalstis nodrošina efektīvu tiesas pieejamību personām ar invaliditāti vienlīdzīgi ar citiem, tostarp nodrošinot procesuālus un vecumam atbilstošus pielāgojumus, lai atvieglotu viņu kā tiešu un netiešu procesa dalībnieku, tostarp kā liecinieku, lomu visās tiesvedības stadijās, tostarp izmeklēšanas un citās pirmstiesas stadijās*”. ANO Komiteja par personu ar invaliditāti tiesībām savos komentāros ir norādījusi, ka „*Konvencijas 12.pants garantē atbalstu rīcībspējas realizēšanā, ieskaitot spēju liecināt*

¹ Autoru kolektīvs prof. R.Baloža zinātniskā vadībā “Latvijas Republikas Satversmes komentāri” VIII nodaļa, Cilvēka pamattiesības, Rīga, Latvijas Vēstnesis, 2011., 39.punkts 129.lpp.

² Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2008.gada 27.marta sprieduma *Shtukaturov pret Krieviju* 68.punkts.

*tiesas, administratīvajā vai citā juridiskā procesā. Šāds atbalsts var tikt sniegts dažādos veidos, ieskaitot dažādas komunikācijas metodes, noteiktās situācijās atļaujot sniegt liecību ar video palīdzību, paredzot procesuālus pielāgojumus, nodrošinot profesionālu tulkojumu zīmju valodā vai citas atbalsta metodes. Tieslietu sistēmā strādājošajiem ir arī jābūt apmācītiem un iepazīstinātiem ar to pienākumu respektēt personu ar invaliditāti rīcībspēju, tai skaitā juridisko pārstāvību un prasības tiesības.*³

Civilprocesa likuma 1.pants paredz, ka *“katrai fiziskai vai juridiskai personai ir tiesības uz savu aizskarto vai apstrīdēto civilo tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizsardzību tiesā. Personai, kas griezusies tiesā, ir tiesības uz tās lietas izskatīšanu tiesā likumā noteiktajā procesuālā kārtībā.”*

Civilprocesā persona sevi var pārstāvēt pati vai arī brīvi izvēlēties par pārstāvi pilnvarot citu personu vai advokātu. Civilprocesa likuma 85.panta pirmā daļa paredz, ka *“Fizisko personu pārstāvību noformē ar notariāli apliecinātu pilnvaru. (...)”*. Savukārt Civilprocesa likuma 85.panta ceturtnā daļa paredz, ka *“vecāki, adoptētāji, aizbildņi un aizgādņi uzrāda tiesai dokumentus, kas apliecina viņu tiesības.”*

Augstākā tiesa 30.06.2020. vēstulē Nr.10-1/1-755nos, sniedzot viedokli par Civilprocesa likuma 85.panta ceturtnās daļas piemērošanas praksi ir norādījusi, ka Senātā līdz šim nav tikušas skatītas lietas par personai, kurai ar tiesas spriedumu ierobežota rīcībspēja garīga rakstura traucējumu dēļ, ieceltā aizgādņa tiesību apjomu rīkoties patstāvīgi vai kopā ar aizgādņībā esošu personu. Norādīts, ka Civilprocesa likuma 85.panta ceturtnā daļa ir cieši saistīta ar personas civilprocesuālo rīcībspēju. Civilprocesa likuma 72.panta otrās daļas otrais un trešais teikums noteic, ka pilngadīgām fiziskām personām, kuru rīcībspēju ierobežojusi tiesa, lietas tiesā ved to pārstāvji vai – likumā noteiktajos gadījumos – pārstāvji kopā ar šīm personām. Lietās, kuras ved minēto personu pārstāvji, tiesa aicina piedalīties arī pašas šīs personas. Civillikuma 72.pantā tiek precizēts, kurām personām ir civilprocesuālā rīcībspēja. Personām ar rīcībspējas ierobežojumu ir civilprocesuālā rīcībspēja saskaņā ar neierobežoto rīcības spējas apjomu. Tiesai būtu jāvērtē tiesas sprieduma par rīcībspējas ierobežojumu saturs, lai noteiktu kādā apjomā persona var patstāvīgi iesniegt pieteikumu tiesā un kādā apjomā tas būtu darāms kopā ar aizgādni, un kādā apjomā aizgādnis pieteikumu tiesā iesniedz personas vietā. (Satīt. tiesību akta anotāciju⁴.)

No pieejamās informācijas izriet, ka vērsties Kurzemes rajona tiesā ar prasības pieteikumu, Jūs kā pieteicējs bijāt pievienojis Civilprocesa likuma 85.panta ceturtnajā daļā un 132.panta 10.punktā minēto *“(...) citu dokumentu, kas apliecina pārstāvja pilnvarojumu celt prasību”*, un konkrēti Kurzemes rajona tiesas 28.11.2019. spriedumu civillietā Nr.C69330819 un *(pilsētas nosaukums)* novada bāriņtiesas 08.01.2020. lēmumu Nr.1-6/3. No minētā var izdarīt secinājumu, ka tiesnese, izvērtējot prasības pieteikuma pieņemamības kritērijus, šos dokumentus ir vērtējusi, bet nonākusi pie secinājuma, ka Jūsu tēvam D.C. nav ierobežota rīcībspēja sevi pārstāvēt tiesā un tādējādi tiesneses ieskatā prasības pieteikumu par zaudējumu piedziņu būtu jāparaksta pašam prasītājam vai viņa pilnvarotai personai.

Vērā ņemams ir Jūsu iesniegumā paustais viedoklis un neizpratne par tiesas lēmuma būtību. Cilvēkam, kuram ir garīga rakstura traucējumi (otrās grupas invaliditāte), ar tiesas nolēmumu ir noteikti ierobežojumi maksājumu izdarīšanā un saņemšanā, darījumu slēgšanā, rīcībā ar mantu, it īpaši nekustamā īpašuma atsavināšanā, ieķīlāšanā un apgrūtināšanā ar lietu tiesībām, komercdarbības un saimnieciskās darbības veikšanā, turklāt šajās jomas personas tiesības un intereses pārstāv aizgādnis patstāvīgi. Tomēr vērsties tiesā ar mantiska rakstura

³ ANO Komiteja par personu ar invaliditāti tiesībām komentāri Nr.1 (2014), 35.punkts, pieejami:

http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CRPD/C/GC/1&Lang=en

⁴ <http://titania.saeima.lv/LIVS11/SaeimaLIVS11.nsf/0/6667DAADC7F11C20C225794A0025579B?OpenDocument#b>

prasību aizgādnim personas interesēs ir liegts un tiesneses ieskatā personai jāspēj darboties patstāvīgi vai pilnvarot pārstāvi.

Valstij no tiesībām uz taisnīgu tiesu izrietošajām tiesībām uz pieejamību tiesai izriet pienākums nodrošināt tādu procesuāltiesisko regulējumu, lai personas varētu saprast, kā jāvēršas tiesā. Garantējot tiesības uz tiesas pieejamību, valstij jāraugās, lai pieeja tiesai būtu nodrošināta, ievērojot vienlīdzības principu (diskriminācijas aizliegums).⁵

ANO Konvencijas 12.panta otrā un trešā daļa nosaka, ka *“dalībvalstis atzīst, ka personām ar invaliditāti līdzvērtīgi ar citiem ir rīcībspēja visās dzīves jomās. Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, lai personām ar invaliditāti nodrošinātu tā atbalsta pieejamību, kas tām varētu būt nepieciešams, īstenojot savu rīcībspēju.”*

Atbilstoši Civillikuma 358.1. pantam *“rīcībspēja personai ar garīga rakstura traucējumiem var tikt ierobežota tādā apjomā kādā tā nespēj saprast savas darbības nozīmi vai nespēj savu darbību vadīt.”* D.C. ar tiesas nolēmumu ir noteikti visi četri iespējamie rīcībspējas ierobežojumi, kādi ir minēti Civilprocesa likuma 268.panta otrajā daļā.

Atbilstoši Civillikuma normām, personas rīcībspējas ierobežojumi ir nosakāmi tikai pašas personas interesēs un tikai kā galējais līdzeklis. Konkrētajā gadījumā redzams, ka tiesa, izskatot lietu par D.C. rīcībspējas ierobežojuma un pieņemot 28.11.2019. spriedumu, rūpīgi analizējusi visus lietas materiālus, tostarp, kriminālprocesā veiktās ambulatorās tiesu psihiatriskās ekspertīzes atzinumu, kas tika nozīmēts, izmeklējot iespējami pastrādātu noziedzīgu nodarījumu pret D.C. kā personu, kurai ir konstatētas garīgās veselības problēmas kuru dēļ pret personu konkrētais noziedzīgs nodarījums ir veikts.

Tādējādi, realizējot mazaizsargātas personas tiesības un intereses civilprocesuālā kārtībā, nebūtu loģiski prasīt, lai personai, kurai ir ierobežota rīcībspēja darījumu slēgšanā, dotos pie notāra un noformētu pilnvaru vai slēgtu līgumu ar juridiskās palīdzības sniedzēju. Šādas rīcības sagaidīšana no konkrētās personas nav pamatota un neatbilst likumam, kā arī ierobežo šīs personas tiesības saņemt iespēju izmantot konkrētu tiesību aizsardzības mehānismu jomā, kurā iespējami pret viņu pieļauti pārkāpumi un nodarīti mantiski zaudējumi.

Tādējādi, tiesībsarga ieskatā, tiesas nolēmums, ar kuru ir liegtas Jūsu kā aizgādņa tiesības vērsties tiesā ar mantiska rakstura prasību par D.C. kā mazaizsargātai personai nodarītajiem zaudējumiem, **nepamatoti ierobežo D.C. tiesības uz pieeju tiesai**. Uzskatām, ka konkrētajā gadījumā tiesa pieteikumu un pievienotos dokumentus, kas apliecina aizgādņa tiesības, tostarp patstāvīgi risināt mantiskus jautājumus personas interesēs, ir izvērtējusi formāli.

Situācijās, kad nepieciešams aizsargāt personas tiesības un intereses jomās, kurā personai ar tiesas nolēmumu ir ierobežota rīcībspēja (mantiskos darījumos), **tiesas rīcība formāli vērtējot pieteikumu, neatbilst personas ar garīga rakstura traucējumiem cilvēktiesībām**. Tāpat jānorāda, ka tiesībsarga ieskatā nebūtu arī samērīgi prasīt aizgādnim vērsties tiesā par plašāku rīcībspējas ierobežojumu noteikšanu konkrētajā situācijā, lūdzot ierobežot personas rīcībspēju attiecībā uz tiesībām vērsties tiesā savu mantisko jautājumu risināšanai.

Papildus norādāms, ka pārbaudes lietas izskatīšanas laikā aplūkojot Tiesu informācijas sistēmu tika konstatēts, ka Jūs kā D.C. aizgādnis 07.05.2020. bijāt iesniedzis pieteikumu Kurzemes rajona tiesā ar mērķi papildus noteikt D.C. rīcībspējas ierobežojumiem attiecībā uz personas tiesībām vest tiesā savas lietas, bet Kurzemes rajona tiesas tiesnese I.Valbaka, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 132.panta pirmās daļas 5.punktu, atteikusies to pieņemt. Minētais pants nosaka, ka *“Tiesnesis atsakās pieņemt prasības pieteikumu, ja strīdā starp tām*

⁵ Autoru kolektīvs prof. R.Baloža zinātniskā vadībā “Latvijas Republikas Satversmes komentāri” VIII nodaļa, Cilvēka pamattiesības, Rīga, Latvijas Vēstnesis, 2011., 41.punkts 130.lpp.

pašām pusēm, par to pašu priekšmetu un uz tā paša pamata ir likumīgā spēkā stājies tiesas spriedums vai lēmums izbeigt tiesvedību sakarā ar prasītāja atteikšanos no prasības vai pušu izlīguma apstiprināšanu”. No šīs informācijas var secināt, ka arī šis lēmums pēc būtības ierobežo Jūsu kā aizgādņa tiesības risināt jautājumu par personas ar ierobežotu rīcībspēju pieeju tiesai.

Tāpat redzams, ka 22.05.2020. atkārtoti esat vērsies tiesā par rīcībspējas ierobežojumu pārskatīšanu, kā rezultātā 27.05.2020. ir ierosināta civillietā Nr. C69273820 un tās izskatīšana nozīmēta uz 09.09.2020. Konkrētākā informācija par prasības pieteikuma priekšmetu tiesībsarga rīcībā nav pieejama.

Tiesībsarga ieskatā šāda tiesas rīcība un pieņemtie nolēmumi liecina par to, ka **tiesnešu vidū trūkst vienotas izpratnes par jautājumiem, kas attiecas uz rīcībspējas tiesiskā regulējuma piemērošanu, jo īpaši par personas ar ierobežotu rīcībspēju tiesībām uz pieeju tiesai.**

Jānorāda, ka saskaņā ar Civillikuma 355.pantu “*aizgādņībā esošas personas viedokli jāņem vērā, ja vien tas neapdraud pašas personas labklājību, veselību, dzīvību vai citas intereses. Aizgādņis, pildot aizgādņa pienākumus, noskaidro aizgādņībā esošas personas viedokli, ja vien viņa spēj to formulēt, un rīkojas personas interesēs.*” Savukārt aizgādņa rīcību, vai tā atbilst personas tiesībām un interesēm, atbilstoši normatīvajam regulējam ir tiesīga vērtēt bāriņtiesa.

Personu ar invaliditāti tiesību komiteja savā vispārējā komentārā Nr.1 par ANO Konvencijas 12.pantu – vienlīdzīga tiesībspējas atzīšana, ir vērsusi uzmanību uz to, ka personas ar invaliditāti joprojām ir grupa, kuras rīcībspēja tiesību sistēmās tiek liegta visvairāk. Rīcībspēja ir nepieciešama, lai persona varētu īstenot savas pilsoniskās, politiskās, sociālās un kultūras tiesības. Dalībvalstīm ir jāparedz atbilstošas un efektīvas garantijas rīcībspējas īstenošanai, šo garantiju galvenajam nolūkam ir jābūt nodrošināt cieņu pret personas tiesībām, gribu un izvēli. Lai to paveiktu garantijām ir jānodrošina personu ar invaliditāti aizsardzība pret ļaunprātīgu izmantošanu vienlīdzīgi citu personu aizsardzībai. Savukārt, ja nav iespējams noteikt personas gribu un izvēli, tad personai “vizīdevīgākā veidā jātulko tās griba un izvēle”. Proti, lai nodrošinātu, ka personas ar invaliditāti līdzvērtīgi varētu ar citiem īstenot savas tiesības uz rīcībspēju jānodrošina “vislabāko interešu” paradigma.

Atbilstoši Civillikuma normām, personas rīcībspējas ierobežojumi tiek noteikti tikai pašas personas interesēs un tikai kā galējais līdzeklis. Ievērojot minēto, tiesībsarga ieskatā, ir būtiski, lai ierobežojot personas cilvēktiesības, persona ar garīga rakstura traucējumiem tiktu ne tikai pasargāta no nākotnes iespējamiem nesaprātīgiem darījumiem, saņemtu atbalstu savu tiesību un interešu realizēšanā, bet arī aizgādņa rīcība (valsts nodrošinātā aizsardzība un tās uzraudzība) būtu vērsta uz to, lai persona saņemtu adekvātu un pilnvērtīgu aizsardzību pret konkrēto personu iespējami pieļautajiem pārkāpumiem, kas pieļauti pirms rīcībspējas ierobežojuma.

Uzskatām, ka šiem jautājumiem būtu jāpievērš īpaša uzmanība, kā arī jāveicina visos līmeņos izpratne par personu ar garīga rakstura traucējumiem tiesību nodrošināšanu. Apkopojot visu iepriekš minēto, uzskatu, ka **konkrētajā situācijā ir pieļauts D.C. cilvēktiesību pārkāpums** – nepamatoti ir ierobežotas Jūsu ka D.C. aizgādņa tiesības vērsties tiesā ar mantiska rakstura prasību civilprocesuālā kārtībā par personai iespējami nodarītajiem zaudējumiem.

Ievērojot visu iepriekš minēto, lai novērstu D.C. pieļauto cilvēktiesību pārkāpumu – pieeju tiesai, tiesībsargs uzskata par nepieciešamu vērsties pie ģenerālprokurora, lūdzot izvērtēt nepieciešamību iesniegt protestu par 03.04.2020. Kurzemes rajona tiesas lēmumu, ar kuru atteikts pieņemt prasības pieteikumu par zaudējuma piedziņu D.C. labā. Uzsverams, ka prokuroram saskaņā ar Civilprocesa likuma 90.panta otrās daļas 2.punktu arī ir piešķirtas tiesības celt prasību vai iesniegumu tiesā, ja ir pārkāptas nepilngadīgo, aizgādņībā esošas

personu, personu ar invaliditāti, ieslodzīto un citu tādu personu tiesības un likumīgās intereses, kurām ir ierobežotas iespējas sevi aizstāvēt savas tiesības. Šāds mehānisms ir uzskatāms par minēto personu tiesību efektīvu aizsardzības mehānismu.

Ar šo atzinumu pārbaudes lietu pabeidzu.

Ar cieņu
tiesībsarga vietā
tiesībsarga vietniece

Ineta Piļāne